

Beznačajna knjiga

Autor: Dražen Kasalo

Lektor: Davor Ivandić

Tisak: "KA", Sarajevo, Tekija Čikma 5

CIP - Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA
USPLITU

UDK 165.13.141

KASALO, Dražen
Beznačajna knjiga / Dražen Kasalo. -
Stobreč : vlast. nakl., 2019.

ISBN 978-953-59711-1-5

I. Spoznaja -- Filozofsko gledište II.
Znanost -- Filozofsko gledište III. Čovjek
-- Filozofsko gledište

170925010

Dražen Kasalo

Beznačajna knjiga

Stobreč, 2019 god.

Sadržaj

Predgovor.....	9
Beznačajna knjiga.....	11
Za početak.....	13
Čovjek izvor svega.....	19
Odgovornost.....	20
Moć nije upravljanje.....	21
Ugovorna odgovornost.....	22
Signali i informacije.....	24
Vrste signala.....	25
Prepoznavanje.....	26
Računalo u nama.....	28
Smisao.....	30
Dekodiranje signala.....	33
Kriteriji tumačenja.....	33
Bitnost signala - značajnost.....	35
Možeš li upoznati sebe?.....	36
Ja sam se promijenio?!?.....	37
Krhkost programa.....	38
Znakovi - hrana za um.....	39
Vjerovanje i znanje.....	41
Pretpostavka.....	41
Dogma.....	43
Vjernici.....	44
Perspektiva.....	45
Informacije i tijelo.....	47
Geni.....	47
Virusni program.....	47
Wilhelm Reich.....	48
Obrana i zaštita.....	49
Biologija vjere.....	50
Neuroplastičnost.....	52
Tehnokracija.....	53
Emocije.....	54

Emocije i biokemija.....	56
Um – gospodar tijela.....	57
Dualizam i relativizam.....	59
Neraskidivost suprotnosti.....	60
Percepcija.....	62
Dobro i loše.....	63
Drvo spoznaje.....	63
Dualni bog.....	65
Više ja.....	68
Niže ja.....	69
Maska.....	69
Kolektivna maska.....	70
Apsolutna relativnost?.....	71
Osoba.....	72
Dojam.....	72
Idealizirana slika.....	73
Predstavljanje u predstavi.....	74
Rođenje društvenog bića.....	76
Um.....	76
Umni paradoksi.....	78
Um i kemija.....	80
Um bez značenja nije um.....	81
Romantika.....	82
Um i pažnja.....	84
Um i sloboda.....	85
Ego.....	86
Identitet.....	86
Ego i „njegov“ život.....	87
Dobar ili loš? - pitanje je sad.....	88
Slabi ego.....	89
Snažan ego.....	90
Lažno nadosobno.....	91
Svijest - osnova identiteta.....	92
Opsjednutost ideološkim bestjelesnim bićima.....	94

Svijet.....	97
Zemlja – božanska projekcija.....	97
Svijet – ljudska projekcija.....	98
Svijet je ogledalo.....	100
Vidioc i viđeno.....	101
Imaginarni svijet.....	105
Vladavina programa.....	106
Hologramski svemir.....	108
Svijest i biokemija.....	108
Kvantna fizika i svijest.....	109
Iluzija separacije.....	110
Simulacija.....	111
Čovjek - superiorno biće.....	113
Matrica.....	114
Priroda.....	114
Umjetno.....	115
Sintetička revolucija.....	115
Je li sintetičko živo?.....	117
Sintetičko/umjetno biće.....	119
Animacija neživota.....	119
Čovjek stroj?.....	120
Egzorcizam.....	122
Crna magija.....	123
Arkoni.....	124
Letači.....	125
Wetiko.....	126
Oduprijeti se sotonu koja živi unutar mene.....	128
Iluzija E.T. invazije.....	129
Sintetički signal.....	131
Kupovina značenja.....	132
Život je vibracija.....	133
Grad - sintetička priroda.....	133
Imaginarni svijet.....	134
Ovisnost o sintetičkom signalu.....	135

Sintetička hrana.....	136
Sintetičko zdravlje.....	137
Sintetičko stanovanje.....	138
Tehnološka ovisnost.....	139
Transhumanizam.....	140
Ovisnost o sintetici generalno.....	141
Riječi.....	143
Vibracija.....	143
Jezik.....	144
Pismo.....	145
Sve je energija.....	147
Sistem.....	150
Vidljivi i nevidljivi smisao sistema.....	150
Sistem - svijet osoba.....	151
Univerzalni sistem.....	152
Religija - bazni sklop svih sintetičkih sistema.....	153
Ugovorno samoubojstvo.....	154
Nesvijest i neznanje kao temelji sistema.....	155
Sistemi znanosti i edukacije.....	157
Sistem vladavine prava.....	159
Sistem egregora.....	159
Skalarna stvarnost.....	161
Pravični sistemi.....	164
Vipassana.....	164
Suhi post.....	165
Antisistem.....	165
Anarhija.....	166
Čovjek, priroda i društvo.....	168
Priroda – Božji program.....	168
Polarizacija značenjem - magnetizam.....	169
Zakon privlačenja.....	171
Ja sam odgovoran.....	173
Kreativna mašina.....	174
Program odgovara na program.....	176

Program zvan „Društvo“.....	177
Čovjek gospodar.....	178
Sintetika protiv života.....	180
Prostitucija života.....	181
Od čega živiš?.....	182
Svijest podloga i sintetike.....	183
Otac Laži.....	183
Svijest - glič u programu.....	184
Život kao prihvaćanje ili odbacivanje.....	186
Sjena.....	186
Psihologija.....	187
Spirtualnost.....	190
Program zvan seks.....	191
Program zvan ljubav.....	192
Program zvan roditeljstvo.....	193
Program zvan domovina.....	193
Odbacivanje svih programa.....	194
Pronalazak izgubljenog tragatelja.....	194
Slobodna volja.....	196
Apsolutna sloboda?.....	196
Karma.....	197
Poslušnost – ključ svjetovnog uspjeha.....	197
Volja. Čija?.....	198
Ugovor s đavolom.....	199
Program nad programima.....	200
Reinkarnacija.....	202
Rođenje i smrt programa.....	204
Nema dobre i loše karme, samo karma.....	205
Oslobođenje od karme.....	206
Post-mortem kontrola.....	207
Matriks, konačno odbrojanje.....	208
Slikovitost – znanost o slikama.....	208
Pokoravanje mentalnim sklopom.....	209
Monetarni sljedbenici.....	210

Magija impresije.....	211
Matriks - to sam ja.....	212
Umjetna inteligencija vlada.....	213
Generalno značenje značenja.....	215
Kontekst.....	216
Život nema kontekst.....	217
Označavanje i kontekst.....	218
Označavanje ludom radovanje.....	219
Božanski kontekst ili kako živjeti bez značenja.....	221
Božanska osoba.....	221
Iluzija pakla.....	222
Čovjek - izvor signala.....	223
Slika - dodatak.....	226

Predgovor

Dražen opet nije napisao bestseler. „Beznačajna knjiga“ će za mnoge to i ostati – neznanstvena bezvezarija lika koji bez diplome (laik) i bez stida (budala) priča o stvarima za koje ne može predočiti papirnatu potvrdu o stručnosti. Taj isti „nestručnjak“ već godinama pravi burgere od svetih krava svih pasmina, a oni su za većinu jednostavno neprobavljivi. Osobe duboko uronjene u religije i ine ideologije (poglavito državizam) će ovu knjigu zacijelo smatrati razumljivom koliko i nepismen čovjek knjigu naslova „Kako naučiti čitati“. Ipak, lavina se počela kotrljati i sve više ljudi se otvara prema novim pogledima na svijet i život, a odgovore, po prvi puta, počinju tražiti iznutra. U ovih nekoliko godina, koliko pratim Draženov rad, puno puta sam osjetio blagu gorčinu izazvanu njegovim tekstovima, predavanjima i radioemisijama. Ego se uzjebo zbog osjećaja ugroženosti i mogućeg gubitka krune, ali na kraju je tron ipak bio prisiljen prepustiti blaženstvu neznanja. Konačno sam shvatio da sam neznalica i da učenje može započeti.

„Beznačajna knjiga“ ide baš „do koske“ u isticanju krhkosti onoga što popularno nazivamo znanjem, a iznesena količina dokaza da živimo u iluziji je ogromna. Dok većina autora svoje teme ostavlja na razini posljedica (ratovi, glad, bolest, mržnja, zavjere, politika, rijaliti programi...), Dražen se usredotočuje na uzrok, a to je uvijek čovjek, odnosno njegov retardirani burazer – osoba. Da je pitko, nije; da je oslobađajuće, itekako jest.

Usvajanje pojmova forsiranih u ovoj knjizi: sintetičko biće, dualizam/relativizam, suveren, magija itd. radi u smjeru savijanja rešetki ćelija u koje smo smještavani od najranijeg djetinjstva, što opet ide u pravcu stjecanja hrabrosti za „pogled iza zastora iluzije“ – kako glasi naslov izvrsnog predavanja autora ove knjige. Putovi koji se tada otvaraju čovjeka vode vlastitoj suštini, odnosno suživotu sa

svojim neraskidivim dijelom – prirodom. I Terrence McKenna je hrabrost istakao kao ono što je „po guštu“ prirodi („nature loves courage“).

Ipak bih rekao da je jedno od ključnih pitanja u ovoj priči – ono o preuzimanju odgovornosti. Naime, kad god bih ranije zbog svojih (ne)prilika u životu prstom uperio u nekoga/nešto, Draženove riječi, kao i riječi nekih drugih učitelja, bi mi opalile packu po ispruženoj ruci: „Ti si odgovoran, plačipičko!“ – i to sam prihvatio/shvatio, čime je kukanje prestalo, odgovornost preuzeta, a dašak istinske slobode primijećen. Zato od srca zahvaljujem Draženu i njegovim kolegama iz priče o „Živom čovjeku“ za upućene mi šamare, od kojih mi svaki skine po jednu masku s lica i time ubije po jednu osobu. Radujem se novim saznanjima o vlastitom neznanju, smanjivanju umnih vrludanja i ostalim putevima ka čistom postojanju, predloženima u ovoj knjizi.

Veliko mi je zadovoljstvo i čast biti prvi koji je pročitao ovo monumentalno (bez pretjerivanja) djelo, a sada je red na vas. Uživajte...

Davor Ivandić

Beznačajna knjiga

Naslov je, moguće, čudan i pitate se zašto bi itko htio čitati knjigu koja je beznačajna. Svaka bi knjiga trebala imati nekakav značaj, bez obzira bio on manji ili veći.

Slažem se...donekle. Sve se svodi na perspektivu, pa stoga probajte prihvatiti ovu logiku, koja je jedan od nekoliko temelja zbog kojih je ova knjiga napisana.

Znanje ili značenje koje bilo koja knjiga nudi bazira se na određenim informacijama koje tvore bitno ili manje bitno znanje, čime je pojedina knjiga manje ili više značajna. Zna(čaj) i zna(k) koji se odnosi na određeno zna(nje). Nema znanja, nema znaka, nema značaja. Informacije su te koje daju značenje i značaj, značajnost. Temeljem istih um kreira svoje svjetove u kojima postoje manje i više značajne stvari. Tako in-forma-cije kreiraju forme/oblike, koje um preuzima i živi po njima u skladu s prihvaćenim značajem.

Ova knjiga ne pruža nikakve informacije koje bi um mogao iskoristiti kao podlogu za određeno znanje, već objašnjava princip kako informacije utječu na oblikovanje uma/tijelesne/psihe, kako se znanjem i značenjem iste ograničava, a svijest i život, spontani i fluidni energetski tok uokviruje u granice znanja. Stoga, nikakva informacija koja bi učvrstila dominaciju uma i postavila ga na poziciju još većeg značaja u ovoj knjizi nije prezentirana. U tom smislu, za um i bildanje njegovih znanja i moći ova je knjiga beznačajna. Nećete postati informiraniji, moćniji, bogatiji, privući novac, zdravlje, ljubav, niti saznati smisao života Montyja Pythona.

Značaj ove knjige je u demontaži umnih značenja, rušenja svijeta mentalnih utvrda opasnih vjеровanjima raznih vrsta, koje su hermetički zatvorene zbog opasnosti od gubitka teškom mukom stečenog identiteta, značaja, lika i djela.

Značaj knjige je u antiznanju, onome koje će isplivati na površinu kada sve informacije mentalnog ranga nestanu. U tom tzv. antiznanju nalazi se pravo znanje, mudrost.

„Da bi dosegao mudrost, moraš sve zaboraviti.“

– nepoznat autor

Onaj koji nikako nije spreman posumnjati u sebe i svijet sobom stvoren nije podoban za ovakav materijal i upozoravam ga da daljnje čitanje može biti mučno, ali svakako nije smrtonosno.

Na mucu se poznaju junaci.

Za početak

Jedna misao ti dođe do svijesti i kao da si shvatio sve. Sve ti je kao na dlanu. Sve su se puzzle složile u sliku koja ima smisla i istine. Izvanredno! Kao i u svakom oduševljenju, prva je misao podijeliti s drugima koje zanima ovo viđenje. Kako da ovaj uvid podijelim? Samo riječima! U pokušaju da svoje jasno viđenje opišem riječima, objasnim, shvatio sam da taj jedan mali trenutak jasnoće ima u sebi tisuće i tisuće riječi. Ovo viđenje stoga zaslužuje knjigu, I evo je, to je ova ovdje.

Prije 6 i nešto godina počeo sam se baviti pravom, onim nekim bazičnim činjenicama o pravnom sistemu. Zašto? Želio sam prvenstveno otkloniti strah od države kojeg sam imao i kojeg se nisam mogao riješiti. Egzistencijalni strahovi, ali i bijes zbog nepravde i sve veće kontrole eskalirao je u meni samome. Najveći problem je bila nemoć, jer je izgledalo doslovno da protiv svemoćnog aparata čovjek sam ne može ništa. Iz te perspektive to je zaista izgledalo tako i siguran sam da i mnogima od vas koji sada čitate izgleda tako. Na traženje odgovora svi su slijekali ramenima i govorili da se tu ništa ne može napraviti, da su stvari takve i to treba prihvatiti.

Nisam bio zadovoljan takvim odgovorima, niti životom kojeg država nameće, za koji i nemaš nekog izbora. Zato sam krenuo sam proučavati što je to država i pravni sistem i odakle im tolika moć. S obzirom da imam iza sebe više od dvadeset godina bavljenja spiritualnošću, a poslije i psihologijom, sve termine i značenja koja sam naučio tamo samo sam poistovjetio s pravnim sistemom i počeo ga gledati kroz te i takve oči. Vrlo brzo sam shvatio da su temelji sistema prilično fleksibilni. Zakoni su rastezljivi, njihovo tumačenje još i više. Temeljni dokumenti se ne poštuju ili izvrću, pravila za neke, vrijede za neke ne. Procedura je u banani, jer za pokrenuti postupak

protiv ikoga trebaš otegnuti jaja, a možeš dospjeti u ćorsokak u kojem je po naški „Ujeo vuk magarca.“

Ukratko, jedan veliki nered od kojeg su zazirali i pravnici i odvjetnici pokušavajući uvijek riješiti stvari mnogo pragmatičnijim metodama od pravnih. Ono što sam prvo uvidio jest da kad tražiš nekakvu tvrdnu podlogu sistema, ne možeš je naći, isto kao što ne možeš naći temelj svoje osobnosti ili karaktera. Uvijek se radi o nekakvoj magli, nekakvim uvjerenjima, čiju vjerodostojnost ili logiku ne možeš nigdje verificirati, već je samo dogmatski uzimaš kao takvu.

Zatim sam uočio da su karakteristike uma i sistema gotovo iste, pogotovo što oboje djeluju unutar određenog konteksta u kojem imaju smisla, a izvan njega su potpuno besmisleni. I koliko um ne želi izlaziti izvan vlastitog konteksta u kojem je on kralj, sistem ti niti neće dozvoliti da izađeš izvan njegove smislene cjeline i silom će te u nju ugurati. Vau, shvatio sam, sistem je kolektivni um koji se plaši vlastitih laži i krije ih kao zmija noge. On funkcionira u strahu od odumiranja i kontrolira sve moguće segmente stvarnosti kako bi njegova hegemonija trajala što duže.

Sistem, kao i um, živi u okvirima definicija stvarnosti koje je sam prihvatio, a da bi vladao mora te iste nametnuti drugima. Izvan tih definiranih termina koje tvore jedan konceptualno-mentalni svijet, um i pravo su ništa. Jedino bi mogle biti sluge čovjeka, što je izvorno vjerojatno i bio njihov smisao, nikako obrnuto.

U prvoj knjizi na ovu temu, koju sam napisao prije tri godine („Kontrola uma u pravnom sistemu“) objašnjavao sam ove mehanizme crno magijske prirode kojim se čovjek drži pod kontrolom. U njoj je dokumentirana teza da je sistem proizvod bolesnog uma koji je takvim postao utjecajem religije, edukacije, znanosti i drugih metoda. Svi sistemi potpore vladavini prava služe za kreaciju mentalnog sklopa iz kojeg može proizići ovakav suludi sistem. On se davnih dana pokazao neprijateljem čovjeka, a budući da je proizvod vlastitog uma, onda je naš um naš neprijatelj?

Jesam li to dobro rekao?

Zadani program svakog uma jest distrakcija, tj. odvratanje pažnje i prebacivanje užarene kugle istine u ruke drugome. Mnogi koji su pročitali moju knjigu ili velik broj tekstova koje sam na internetu objavio nisu bili željni ni u jednom trenutku preuzeti ikakvu odgovornost za ono što se kolektivno, pa i lokalno događa. Sistem je imao vidljive predstavnike pa je najjednostavnija opcija pljuvati po njima o jutra do sutra, što mnogi i rade.

Ja općenito nemam išta protiv toga, ako bi to donosilo kakve rezultate ili rješenja. Kako ja vidim, osim lokalnog olakšanja i privilegije pljuvanja i kritiziranja, rješenja nema. Političari se smiju i misle: „samo vi pljucajte, nama to ne smeta“. Veći igrači znaju da dokle god psi laju, karavane prolaze, tj. dok kritiziraju, nikakve opasnosti za sistem nema.

Um koji je bijesan i ljut želi se osloboditi stiska, kao malo dijete kojeg držiš za glavu. Ono će odmah početi paničariti i željet će se osloboditi istog trenutka, jer je takav urođeni refleks – nagon. Ali u takvim trenucima djelovanje nije trezveno, svjesno, pa rezultati budu pogubni.

Prevladavajuća misao o oslobođenju leži u dvodimenzionalnoj ideji o sistemu kojeg se trebamo osloboditi. Pa tako biti slobodni. Postoje izrazito logična objašnjenja, čak i vidljiva, koja govore tome u prilog. Jer sistem nas vara i krade našu energiju.

Napuštanje sistema/kako napustiti sistem:

- Ratom protiv istog, prosvjedima, molotovljevim koktelima, revolucijom .
- Miroljubivo, pregovorima u skladu sa zakonom, pravilima, apelima, protestima, glasanjem i slično.
- Ignoriranjem - vrlo interesantnom tehnikom koja ima smisao samo ako ignorant zna što radi, za razliku od ignoranta koji se ove igre igraju jer se ne mogu nikako suočiti sa sobom i strahom od sistema.

Svi ovi modeli nemaju nikakvog smisla ukoliko ne postoji jasnoća, znanje "što je to sistem i kako on djeluje?"

Prva dva modela su, po meni, potpuno neprihvatljiva, jer nisu ispravno detektirali izvor sistema/matriksa. Tek treći model ima smisla, ali, naravno, samo pod pretpostavkom jasnoće. Onaj koji teži jasnoći nabasao je na pravo mjesto i do kraja ove knjige sve bi manje-više trebalo biti jasno.

Običan radnik u velikoj korporaciji teško da može napraviti ikakvu promjenu u radu i politici iste, jer je njegova pozicija takva da je to skoro nemoguće. Kompaniju vode drugi ljudi i pozicija mu je takva da je njegov utjecaj gotovo minimalan. On je samo kotačić u mašineriji sistema.

Je li ista stvar sa životom? Tko vodi „tvoj“ život? Jesi li ti samo kotačić u istome? Upravljaju li drugi ljudi tvojim životom ili neke ideje i ideologije? Jesu li ideje na koje se oslanjaš u životu rezultat tvojeg ili tuđeg promišljanja? Ako ne znate odgovor na ovo pitanje, probat ću vam pomoći. Ako se tvoj život generalno ne razlikuje mnogo od života ostale populacije, u mašini si 99% i ne promišljaš ništa u vezi svojeg života, već ga voziš na inerciji kupljene ideologije. Ako i jesi sam promišljao, to promišljanje nije iskakalo izvan okvira dozvoljenog/prihvatljivog/društvene norme.

*„Ukoliko se oko nečega svi slažu, sigurno je
krivo.“ - Mo Udall*

Pokušaji oslobođenja alatima sistema su nemogući i neučinkoviti, kao i nož koji ne može porezati sam sebe ili zub koji ne može sebe ugristi. Svaki alat sistema potvrđuje postojanje istog pa služi isključivo njemu.

Ima ljudi koji odlično zarađuju, ali i stalno rade, koji sve ove probleme rješavaju novcem i ova ih pitanja uopće ne zanimaju. Ali trebalo bi ih zanimati, jer ova priča ide mnogo dalje od pukog preživljavanja u sistemu ili bavljenja istim. Sistem zarobljavanja je daleko veći i šireg

dosega i ide u dijelove gdje novac ne vrijedi ništa pa se njime išta niti ne može kupiti.

Ako ne znaš kako ti funkcioniraš, niti kako funkcioniraju priroda i društvo, kao zemaljski elementi, ne znaš niti kako funkcionira sistem koji je posljedica tih odnosa. Upoznaj sebe i sve će ti biti jasno. Ova knjiga je generalni pregled svih bitnih točaka u funkcioniranju odnosa relativne stvarnosti, ali i apsolutne u kojoj se odnosi percipiraju sasvim drugačije. Ona objašnjava kontekste u kojim slučajevima znanje i program/sistem imaju smisla, u kojem su besmisleni, a ti sam trebaš odlučiti hoćeš li u kojem sudjelovati.

Kako je u univerzumu sve povezano, sve se reflektira na sve, pa ću tako, s obzirom da sam već pisao o državnopravnom sistemu, mentalne programe objašnjavati uglavnom kroz iste tj. reflektirajuće pravne programe. Nema veze ako niste pravnici; neće biti komplicirano za razumjeti.

Demontiranje uglavljene u naše umove slike o stvarnosti zemlje/svijeta je bolan proces. Vijci su predugo bili zategnuti i zapekli su, ne daju se lako. Ipak nije toliko bolno da biste mogli umrijeti, ne bojte se. Bolno je zato što se demontaža odnosi na sebe, tj. na ideje koje imate o sebi. Svaka ideja je flaster zalijepljen direktno na kožu i njegovo odljepljivanje boli, pogotovo što je on toliko srastao s tijelom da izgleda kao da čupaš vlastitu kožu. Ali opet ponavljam, nećete umrijeti, tj. možda nešto i umre, ali to nećeš biti ti.

Često sam spominjao u svojim predavanjima, a i u knjizi da se unutar pravnog sistema čovjek smatra stvari, ili mrtvim, te kao takav nema ikakva prirodna, neotuđiva prava, već samo dodijeljena, otuđiva. Ta priča da osoba koja hoda, govori, jede i probavlja može biti mrtva shvaćena je uglavnom metaforički i nitko nije niti pomišljao da zombiji (tzv. živi mrtvac) mogu postojati. Koliko god ideja bila bogohulna ili blasfemična, pokušat ću je objasniti na jednostavan način: truplo koje hoda, jede, govori ne mora nužno biti živo/svjesno u originalnom smislu riječi.

Jednom kad to usvojite više ništa neće biti nemoguće ili mistično.

Odbacujem, ipak, gornju misao da da je um krivac za ovakvo stanje. Um nije kriv jer je on alat u rukama (ne)svijesti. On je nevin sam po sebi jer funkcionira kao program. Kakve ima ulazne parametre, takvi će mu biti i izlazni. Može li računalo donijeti ispravan rezultat ako su upisani krivi podaci? Problem je u podacima. Podaci koje mi imamo su krivi, utisnuti raznim magičnim sredstvima i djelovanjem, te na kraju i silom, koji su kreirali izvrnuta značenja, znanja, a time i programska djelovanja. Vjera u laž nas je dovela ovamo. Laž je prisutna u svim segmentima života, istina skrivena. Najbitnija i najskrivenija je istina o čovjeka i njegovu stvarnom potencijalu. Budući da je laž ogromna, a istinu tek naziremo, za objašnjenje iluzije potrebne su knjige i ovo je jedna od njih. Nadam se da će se vrlo brzo izići veliki broj debelih knjiga o stvarnosti/istini, a da iluziju više nitko neće spominjati, jer će biti u potpunosti apsolvirana. Do tada....

Čovjek izvor svega

Često ste čuli, možda od mene ili nekih drugih, da je čovjek izvor prava. To znači, ako nema čovjeka, niti ima prava niti nositelja prava. Da je to tako potvrđuje čak i Vrhovni sud Sjedinjenih Američkih Država. Mada čovjeku potvrda ne treba, ipak ju je lijepo dobiti, čisto radi boljeg osjećaja. Ljudi su i izvor vrijednosti. Ono što čovjek želi, to je vrijedno. Ako imate tonu dijamanta, ali ih nitko ne želi, oni praktično ne vrijede ništa. Ali ako imate tonu govana i svi ih žele, onda govna postaju nešto izuzetno vrijedno. Stoga je čovjek izvor vrijednosti, ali i bezvrijednosti.

Jeli možda čovjek izvor ljepote? Ja bih rekao da jest. Ljepota je u očima promatrača. Nema oka promatrača, nema ljepote. Šteta. Ali nema ni ružnoće, odlično. Kad malo bolje promislim i presložim kockice, to mi sve više liježe (ko budali pleska) da je čovjek izvor svega. Baš svega svega ili samo dijelova svega? Kad kažem „svega“ ne znam uopće što to uključuje, ali ograničimo se na Zemlju, na kojoj jesmo, pa recimo na ovom mjestu, sada: čovjek je izvor svega. Romantični umovi će zaplakati od oduševljenja, jer čovjek je počelo ljubavi, mira, ljepote, zdravlja, dobrote itd. Međutim, zaboravili smo na mržnju, nemir, ruglo, bolest, ropstvo... Odakle to dolazi? Bilo bi lijepo da nije od čovjeka, ali nažalost jest. Čovjek je izvor i toga i svega.

Možda vam sad ne sjeda na prvu, ali probajte preuzeti ovaj koncept i usvojiti ga sada, da bi daljnje čitanje bilo jasnije i logičnije. Nemojte ovo shvaćati kao ideologiju ili vezivno sredstvo religijske prirode. Ovakvo razumijevanje i prihvaćanje zapravo oslobađa. Kako? Vrlo je logično! Ako je čovjek izvor svega, onda je on odgovoran za potpunu kreaciju ili, da barem malo ublažim, doživljaj kreacije. Sve što se

dogaća ili će se dogoditi ima izvor u čovjeku pa tako ne postoje "olakotne okolnosti", „slučajnosti“, „proviđenja“ itd, koji izbijaju odgovornost iz ruku čovjeka i postavljaju ih u ruke nadnaravne sile. Istina, mnogi bi htjeli da je to tako, da je odgovoran bog na nebu, ali nije.

Za potrebe razumijevanja ovdje ispisanog budite hrabri i recite da ste izvor/uzrok svega. Suveren uvijek preuzima punu odgovornost, ali i moć, jer su te dvije stvari neodvojive. Odgovorna osoba u firmi, direktor, ima najvišu moć. Zašto bi igdje bilo drugačije? Postavite se u poziciju gospodara lokalnog svemira, onog koji je izvor, kreator subjektivnog svijeta i lokalne okoline (u obliku obitelji, lokalne zajednice): „Ja sam odgovoran.“

Odgovornost

Odgovornost u startu odijelite od pojma „kriv“. Krivnja je emocija neadekvatnosti ispunjenja određenog cilja ili norme u skladu s uvjerenjem krivca - onog koji se osjeća krivim. Stoga izbacite jednom za svagda rečenicu „Ja sam kriv.“ Zamijenite je s „Ja sam odgovoran.“ To su dvije potpuno različite stvari. Nisi kriv, ali si odgovoran za emociju krivnje.

Nadalje, izbacite i umni trik koji kaže da ako postoji odgovornost, onda postoji i neodgovornost. „Pa čovjek može biti i neodgovoran.“ Ne može. Neodgovornost je stanje odgovornosti nekoga prema nečemu. Suveren ne odgovara nikome pa njegova odgovornost u smislu relacije ne postoji. Odgovornost u smislu posla, zadataka, ciljeva je tehnokratsko-trgovačke naravi, gdje uvijek postoji ugovor, dogovor. Ukoliko nema dogovora, nema ni odgovora ni odgovornosti. Biti odgovoran je stanje svijesti koje ne ovisi ni o kakvim vanjskim parametrima, dok je imanje odgovornosti u vezi nečega stvar vjere/percepcije/ideje/ugovora. U tom kontekstu postoji i neodgovornost, kao čin neispunjenja ugovora, ne slijeđenja

ideje/vjere, koja onda generira krivnju. Biti odgovoran je različito od imati odgovornost. Npr. odgovornost koju stječeš ugovorom/vjerom zapravo je stanje duga, jer preuzimaš obvezu za nešto. Stoga odgovornost može biti krivična, materijalna, moralna itd. Ovisno što si potpisao/dogovorio/povjerovao. U tom smislu neodgovorna može biti osoba, ne i čovjek.

Suveren nema nikakvu odgovornost prema ikome, već je samo odgovoran. Prema kome? Ako kažem prema sebi, to će biti samo djelomično istina pa ću ovdje na mjestu odgovora ostaviti prazno. Malo nerazumljivo? Ne sikirajte se, sve će leći na svoje mjesto. U ovoj knjizi se ne bavimo primarno čovjekom kao društvenim bićem i njegovim ugovorima niti poslovima, tehničko-trgovačkim neodgovornostima ili ulogama i dugovima koje osoba preuzima (odgovornostima za tu ulogu vezanima). Ovdje ćemo govoriti uglavnom o čovjeku kao suverenom biću i kako on, kao kreator/izvor gleda sebe i svijet te koje su posljedice određenih perspektiva.

Moć nije upravljanje

U redu, dogovorili smo se. Gledajte na JA kao na gospodara lokalnog svemira. Biti odgovoran je teško stanje, jer postoji određeni otpor unutar vašeg bića. Gušti okrivljavanja i kritiziranja svega i svakoga nestaju kad si ti taj koji je odgovoran. A tog gušta se nezreli umovi nikako ne žele odreći. Ti nezreli su, naravno, djeca. Ona su nezrela i mogu biti neodgovorna, a to ponašanje se može odužiti do u kasnu starost, jer stanje svijesti s brojem godina nema izravne veze. Taj dječji mentalitet umu je jako privlačan, jer imaš potraživanja i kritike, ali ne i odgovornost. Stoga je ova knjiga transformativna. Ako ste u nju ušli kao dječak/djevojčica, na kraju ćete zasigurno biti žena, muškarac, čovjek. U hologramskom smislu, lokalni svemir ili univerzum nisu različiti, jer fragmenti holograma sadrže cijelu sliku, bit, suštinu pa biti odgovoran lokalno ujedno je i globalna odgovornost. Možda biste se mogli osjećati kao gospodar

univerzuma ako vam je um zaigran. Mogli biste pomisliti da ste „He-Man“¹ - svemoguća univerzalna snaga koja upravlja i kontrolira cijelim svemirom. Op, op, alo, alo, polaaaaako! Ustavi konje, prijatelju. Umovi su istrenirani da uz riječ „gospodar“ vežu riječi „upravljanje“ i „kontrola“. Upravljanje čime, kontroliranje koga? Upravlja li izvor rijeke njenim tokom? Nije. Biti izvor ne znači ikakvo upravljanje i kontrolu. U skladu s kojim planom ili idejom upravljate? Ako pak nadalje idete u neizvjesnost ove knjige, ali se nikako ne možete/ne želite odreći ideje o upravljanju i kontroli ili kritiziranju i okrivljavanju koga god, obavještavam vas da će vam nastavak knjige biti nerazumljiv i neprihvatljiv. To je još jedan od preduvjeta za bolje razumijevanje. Odrecite se kontrole i upravljanja.

Ugovorna odgovornost

Zaputimo se u/na Zemlju, gdje je čovjek izvor svega. Npr. idete ulicom i sretno vas čovjek koji vas pozove na odgovornost jer niste nešto napravili. Vi ga pitate postoji li dogovor između vas o tome da ste vi to trebali napraviti. Ako postoji dogovor, preuzet ćete odgovornost. Ako ne postoji, nećete. Ovaj inzistira da ste odgovorni, a vi ne prihvaćate. Cijela gungula kod vas stvara stanje uznemirenosti, revoltiranosti i bijesa. Za to stanje ste odgovorni bez obzira postoji li ugovor ili ne. Ako optužite toga tipa da je on odgovoran za vaše stanje, gubite moć, jer tvrdite da je netko drugi izvor vaših emocija/stanja. To je generalno ta razlika!

Stanje odgovornosti u apsolutnom smislu, u kojem nema relacija/odnosa s ikim ili ičim, umu je paradoksalno, jer biti odgovoran ili ne biti odgovoran je ista stvar, s obzirom da nema nikoga kome bi bio odgovoran ili neodgovoran. Ovakvi umni paradoksi će biti česti nadalje, jer um ima dualnu logiku, u kojoj postojanje jednog isključuje postojanje drugog (ograničeno

¹ *He-Man (Hi-Men)* je junački izmišljeni lik u seriji igračaka *Gospodari svemira*

postojanje), što je iluzija u apsolutnom smislu. Čovjek zapravo ulaskom u ugovor gubi suverenitet, jer se vezao za nešto i preuzeo odgovornost/obavezu u kojoj jamči ispunjenje obaveza. Suveren tako gubi slobodu, jer preuzima odgovornost za nešto što nije njegovo, čega on nije izvor tj. ovisi o drugome. Sve što ovisi i vezano je za drugo, nije suvereno. Svaki takav ugovor mora imati izlaznu klauzulu, pravni lijek, kako suveren ne bi bio vječno zaključan u ugovoru/obavezi.

Postoje neobvezni (neformalni) ugovori i obvezni (formalni). U sistemskom smislu, u kojem fikcija države crpi svoj suverenitet iz čovjeka, svaki ugovor je formalan i obvezujući, stoga i postoji Zakon o obveznim odnosima. Takvim ugovorima se gubi suverenitet, ali on se uvijek može povratiti slobodnom voljom i znanjem.

Preuzimanjem odgovornosti za sve što se događa u mojem/tvojem životu ti kažeš da si ti izvor/uzrok istog, pa time imaš moć/mogućnost promijeniti, utjecati na isti. Ono čega čovjek nije izvor ne može niti promijeniti, niti ikada za to treba preuzimati odgovornost. Pozivam vas da preuzmete odgovornost i glasno kažete: „Ja čovjek, izvor sam svega.“

Čestitam, upravo ste moć vratili sebi i krećete na put osvještavanja i promjene.